

Fotograaf Otto Van De Steene op tweewieler naar de ultieme foto “Smeltend ijs kan je ook in de koelkast aantreffen.”

Otto Van De Steene fietst de wereld rond, op zoek naar mooie plaatjes. Hij is een romantische ziel in een jong lichaam, wars tegen de stroom van de commercie. Na een fotoshoot voor *Brussels Philharmonic – het Vlaams Radio Orkest*, plukte ik hem uit zijn artistieke roes.

DOOR JULIAN DE BACKER

Otto, je hebt dirigent Giancarlo Guerrero mogen fotograferen tijdens zijn repetitie. Hoe ga jij te werk als je zo iemand een hele dag mag volgen?

Otto Van De Steene: “Ik heb niet enkel de dirigent gevolgd. Ik heb me weliswaar op hem geconcentreerd, maar ik heb geprobeerd om het hele orkest in beeld te brengen. Ze waren reeds aan het repeteren toen ik aankwam en ik ben er gewoon tussen gekropen. Pas na enige tijd heb ik mezelf voorgesteld, maar wrevel is er niet geweest: percussionist Gert François kende me al en dat creëert vertrouwen. Een repetitie is ideaal: er is nog geen formaliteit, dus kan ik vrij bewegen. Als er een stoeltje vrij is, kan ik tussen de muzikanten gaan zitten. Zo fotografeer je ook wat zij zien en kijk je vanuit hun standpunt. Ik durf gerust onder de piano te gaan liggen, naast de percussionist, om vanuit een hele rare hoek te werken. Maar ik volg zeker niet alleen de dirigent; ik kies de juiste standpunten en dan maak ik mijn foto’s.”

Heb je een favoriete positie waaruit je foto’s maakt?

Otto: “Nee. (pauze) Ja, misschien wel. Hoe gekker hoe beter (lacht). Ik ben van mening dat beelden vanuit een heel speciale hoek erg interessant zijn. Vandaag (*maandag 7 februari 2011, red.*) heb ik gespeeld met reflecties in de piano. In de fotografie noemen ze dat *bokeh* ofte “licht in het onscherpe”. Dan krijg je cirkelvormige effectjes, die ik graag gebruik. Maar ook onscherpe objecten zet ik graag op de voorgrond en dat zie je niet zo vaak in de fotografie. Vaak heb je onscherpe zaken op de achtergrond, maar ik streef beide na waardoor mijn beelden meer dynamiek krijgen.”

Is een goede fotograaf ook een beetje een regisseur van zijn foto?

Otto: “Qua stijl regisseer ik *nooit*. Ik zal nooit iemand iets laten doen; ik fotografeer wat ik zie. Als ik iemand zou vragen iets te doen, verdwijnt het toeval. Een voorbeeld: bij het planten van een boomgaard, zullen sommige boeren appels ‘toevallig’ gooien en zien waar ze landen. Op die punten zullen ze dan hun bomen zetten. Als ik jou vraag om *daar* te gaan staan, gaat mijn beeld veel minder natuurlijk zijn. Artificiële fotografie wil ik echt niet; ik wil tonen wat ik als voyeur heb gezien.”

Zijn er fotografische taboes voor jou?

Otto: "Poseren is bijna een taboe voor mij, ja. Ik zou nooit modelfotograaf kunnen worden. Huwelijksreportages weiger ik ook, wegens te gemaakt. Ik heb het ook moeilijk met artiesten die er op de foto jonger willen uitzien dan ze werkelijk zijn. Veel solisten en dirigenten zien er 10 à 15 jaar jonger uit op hun persfoto's. Ik fotografeer hen zoals ze *nu* zijn, zodat mijn werkwijze soms botst met de visie van de artiest. Ik heb helaas al foto's offline moeten halen."

Op jouw site staan landschapsfoto's en portretfoto's. Wat doe je het liefst?

Otto: "Vroeger was ik erg *into* landschappen, omdat ik op zoek ging naar de menselijke elementen in de natuur. Momenteel ben ik volledig gegroeid naar mensen. Het is gemakkelijker om goede beelden van personen te maken. Taferelen met mensen zijn ook heerlijk. Afstappen in Brussel Centraal en naar het Flageyplein wandelen, zodat ik de Matongéwijk passeer, is fantastisch. Vandaag was het een stralend zonnige dag en dat levert automatisch goede beelden op."

Vraag je die mensen om toestemming?

Otto: "(resoluut) Nee. Ik ben een echte sloeber, die soms over het randje gaat (lacht). Last heb ik nog niet echt gehad. Ik neem overal foto's, ook in the *middle of nowhere* in Nairobi, Afrika."

Wat is jouw droomproject?

Otto: "Mijn fiets, mijn camera, genoeg geld, een rugzak, goede wandelschoenen en ik: samen de wereld rondreizen en beelden nemen van mensen! Het broeikas-effect speelt me parten: ik heb boeren horen klagen in het rijke Noorwegen en ik heb Keniaanse boeren horen klagen. De verhalen van lokale boeren en lokale mensen interesseren mij, niet een of andere gletsjer die last heeft van de opwarming van de aarde. Dat kan mij *geen worst schelen*. Smeltend ijs kan je ook in de koelkast aantreffen!

Je hebt op reis meteen een aanspreekpunt, want de mensen kijken naar jou. Een fietsende fotograaf maakt nieuwsgierig. Ook het ecologische aspect spreekt me aan: je komt overal en je geraakt ook overal met je tweewieler. Het is een aangename manier om te reizen, omdat je niet afhankelijk bent van trein of vliegtuig. Niets moet en alles mag. Ik fungeer gemakkelijk in internationale gezelschappen. Ik voel me geen Belg en al helemaal geen Vlaming."

Heb je voorbeelden als fotograaf?

Otto: "Ik heb verschillende voorbeelden. Voor mijn straatfotografie ben ik beïnvloed door de *usual suspects*, zoals een Henri Cartier-Bresson. Ook hij wachtte en fotografeerde de werkelijkheid. Voor mijn landschapsfotografie ben ik me gaan verdiepen in de schilderkunst uit de Romantiek, zoals het werk van Théodore Géricault."

Het werk van Belgische topfotografen als Patrick Despiegelaere, Herman Selleslags en Els Vanopstal is bekend bij het grote publiek, maar hun naam veel minder. Hoe komt dat?

Otto: "Als ik op straat rondloop, wil ik vooral niet herkend worden. Want dan kijken de mensen naar mij en is mijn kans op "naïeve foto's" verkeken. Je bent als fotograaf wel fier op je werk, maar het is nadelig wanneer je te bekend wordt."

Liever erkenning dan herkenning, kortom. Bedankt voor jouw wijze inzichten, Otto.

Meer over Otto Van De Steene? => <http://www.fotto.be/>